Tamilmanam International Research Journal of Tamil Studies

தமிழ்மணம் சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்

https://tamilmanam.in/

Article Type: Research Article

Divine Grace and Spiritual Liberation in Saiva Siddhanta

Dr. A. Atheeswari[1*], R. Manjula Balamurugan[2],

[1]Associate Professor, Department of Tamil, The Madura College (Autonomous), Madurai -11, Tamilnadu, India. ORCiD: https://orcid.org/0009-0007-6523

[*]Correspondence:Email: sumasumathi930@gmail.com.

Received: 28-01-2026; **Revised**: 30-01-2026; **Accepted**: 05-02-2026; **Published**: 10-02-2026

Abstract: Saiva Siddhanta is a holistic metaphysical system emerging from the profound philosophical inquiries of Tamil culture. Grounded in the triadic reality of Pati (God), Pasu (Soul), and Pasam (Bondage), this philosophy explains how souls liberate themselves from worldly fetters through Divine Grace to attain supreme bliss.

This article explores how Divine Grace (Arul) is not merely compassion, but a transcendental power that dispels the darkness of ignorance and generates the flow of Sivananda (divine bliss). Drawing upon literary evidences from Manikkavasagar's Thiruvasagam, Thirumular's Thirumandiram, and Umapathi Shivachariyar's Thiruvarutpayan, this study analyzes how 'Bestowal of Grace' (Arulal)—among the five divine acts of Lord Shiva—stands as the pinnacle of spiritual evolution.

Furthermore, this paper presents detailed explanations and tables regarding the stages of spiritual maturity, including Mala Paripakam (ripening of impurities), Iruvinaiyoppu (equanimity towards karma), and Saktinipatam (the descent of grace), alongside the fourfold path beginning with Cariya. This research proves that Divine Grace serves as both the foundation for the soul and the axis upon which the universe functions.

Keywords: Saiva Siddhanta, Thiruvarul (Divine Grace), Pati-Pasu-Pasam, Saktinipatam, Mukti (Liberation), Thiruvasagam, Thirumandiram, Meikanda Sastras.

Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons Attribution (CC BY) license (https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Publisher's Note: The views, opinions, and information presented in all publications are the sole responsibility of the respective authors and contributors, and do not necessarily reflect the views of Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors. Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors hereby disclaim any liability for any harm or damage to individuals or property arising from the implementation of ideas, methods, instructions, or products mentioned in the content.

சைவ சித்தாந்தத்தில் இறைவனின் அருள்நலச் சிறப்பும் ஆன்ம விடுதலையும்

[1]முனைவர் அ. ஆத்தீஸ்வரி,

இணைப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை., மதுரைக் கல்லூரி (தன்னாட்சி), மதுரை-11.

[2]ரா. மஞ்சுளா பாலமுருகன், கரூர்.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

சைவ சித்தாந்தம் என்பது தமிழ் பண்பாட்டின் முதிர்ந்த தத்துவத் தேடலின் விளைவாக உருவான ஒரு முழுமையான மெய்ப்பொருளியல் அமைப்பாகும். இத்தத்துவம் பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருள் உண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டு, உயிர்கள் எவ்வாறு இறைவனின் திருவருளால் தளைகளிலிருந்து விடுபட்டுப் பேரின்பத்தை எய்துகின்றன என்பதை விளக்குகிறது. இக்கட்டுரை, இறைவனின் அருள் (Arul) என்பது வெறும் கருணை மட்டுமல்ல, அது ஆன்மாவின் அறியாமை இருளை அகற்றி, சிவானந்தப் பெருக்கினைத் தோற்றுவிக்கும் ஒரு பேராற்றல் என்பதை விரிவாக ஆராய்கிறது. மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகம், திருமூலரின் திருமந்திரம் மற்றும் உமாபதி சிவாச்சாரியாரின் திருவருட்பயன் ஆகிய இலக்கியச் சான்றுகளைக் கொண்டு, இறைவனின் ஐந்தொழில்களில் 'அருளல்' என்பது எவ்வாறு ஆன்ம பரிணாமத்தின் உச்சக்கட்டமாகத் திகழ்கிறது என்பது பகுப்பாய்வு செய்யப்படுகிறது. மேலும், மலபரிபாகம், இருவினையொப்பு மற்றும் சத்திநிபாதம் ஆகிய ஆன்ம பக்குவ நிலைகளும், சரியை முதலான நால்வகை நெறிகளும் அட்டவணைகள் மற்றும் விரிவான விளக்கங்களுடன் இங்கு முன்வைக்கப்படுகின்றன. இவ்வாய்வு, இறைவனின் அருளே ஆன்மாவிற்கு ஆதாரமாகவும், உலக இயக்கத்தின் அச்சாணியாகவும் விளங்குவதை மெய்ப்பிக்கிறது.

முக்கியச் சொற்கள் (Keywords): சைவ சித்தாந்தம், திருவருள், பதி-பசு-பாசம், சத்திநிபாதம், முக்தி, திருவாசகம், திருமந்திரம், மெய்கண்ட சாத்திரங்கள்.

1. முன்னுரை

சைவ சித்தாந்தம் என்பது தென்னிந்தியாவின், குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டின் ஆன்மீக மற்றும் தத்துவ வரலாற்றில் ஒரு உன்னதமான இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. இத்தத்துவம் "சித்தாந்தம்" என்று அழைக்கப்படுவதன் காரணம், இது பிற தத்துவங்களின் கருத்துக்களைக் கருத்தில் கொண்டு எட்டப்பட்ட "முடிந்த முடிவு" என்பதாகும். கி.பி. 5-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 9-ஆம் நூற்றாண்டு வரை வாழ்ந்த அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களின் பக்திப் பாடல்கள், சைவ சித்தாந்தத்தின் உணர்ச்சிப்பூர்வமான அடித்தளத்தை அமைத்தன. இதனைத் தொடர்ந்து, 13-ஆம் நூற்றாண்டில்

மெய்கண்ட தேவர் போன்ற சான்றோர்களால் இத்தத்துவ மரபு முறைப்படுத்தப்பட்டு, 14 மெய்கண்ட சாத்திரங்களாக உருப்பெற்றது.

சைவ சித்தாந்தத்தின் மையக்கருத்து என்பது இறைவன் (பதி), உயிர் (பசு) மற்றும் தளை (பாசம்) ஆகிய மூன்றும் அநாதியானது, அதாவது தொடக்கமற்றது என்பதாகும். இதில் இறைவனின் அருள் என்பது ஆன்மாவை மலக்கட்டுகளில் இருந்து விடுவித்து, அவனைச் சிவமாக்கும் பெரும் சக்தியாகச் செயல்படுகிறது. இறைவன் உயிர்கள் மீது கொண்ட அளவற்ற கருணையால், அவை அனுபவங்களின் வாயிலாகப் பக்குவம் பெறும்பொருட்டு இவ்வுலகைப் படைத்து அருள்கிறான். இக்கட்டுரை, இந்த அருள்நலச் சிறப்பினை இலக்கிய மற்றும் தத்துவ நோக்கில் ஆழமாக ஆராய முற்படுகிறது.

2. சைவ சித்தாந்தத்தின் வரலாற்றுப் பின்னணியும் தத்துவத் தோற்றமும்

சைவ சித்தாந்தத்தின் வேர்கள் சங்க காலத்திற்கு முற்பட்ட "அறிவர்" மரபில் இருப்பதாகக் கருதப்படுகிறது. முற்காலத்தில் "இன்ப நெறி", "ஒளி நெறி" என்று அழைக்கப்பட்ட இந்தத் தத்துவ முறை, காலப்போக்கில் ஆகமங்கள் மற்றும் உபநிடதங்களின் சாரத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டு சைவ சித்தாந்தமாக மலர்ந்தது. வட இந்தியாவில் நிலவிய காஷ்மீர சைவத்திற்கும், தென்னிந்திய சைவத்திற்கும் இடையே 12-ஆம் நூற்றாண்டில் ஒரு பிரிவினை ஏற்பட்டது; தென்னிந்திய சைவம் பக்தி இயக்கத்தின் தாக்கத்தால் சடங்குகள் மற்றும் பக்திக்கு அதிக முக்கியத்துவம் அளித்தது.

தமிழ் சைவ சித்தாந்தம் பன்னிரு திருமுறைகளைத் தோத்திர நூல்களாகவும், பதினான்கு மெய்கண்ட சாத்திரங்களைச் சாத்திர நூல்களாகவும் கொள்கிறது. திருநாவுக்கரசர், திருஞானசம்பந்தர், சுந்தரர் மற்றும் மாணிக்கவாசகர் ஆகிய நால்வர் இச்சமயத்தின் தூண்களாகக் கருதப்படுகின்றனர். இவர்களின் பாடல்களில் இறைவனின் அருள் என்பது ஓர் அனுபவப் பொருளாகப் பேசப்படுகிறது. மெய்கண்ட தேவரின் 'சிவஞான போதம்' இத்தத்துவத்தின் அடிப்படைச் சூத்திரங்களை வழங்குகிறது.

3. பதி, பசு, பாசம்: ஒரு மெய்ப்பொருளியல் விளக்கம்

சைவ சித்தாந்தம் பிரபஞ்சத்தை அறிவுடையது (Intelligent) மற்றும் அறிவற்றது (Unintelligent) என இரண்டாகப் பிரிக்கிறது. இந்தப் பிரிவினையின் அடிப்படையில் மூன்று நித்தியப் பொருள்கள் விளக்கப்படுகின்றன.

3.1 பதி (The Supreme Lord)

பதி என்பது முழுமுதற் பொருளான சிவபெருமானைக் குறிக்கும். அவர் எங்கும் நிறைந்தவர், எல்லாம் அறிந்தவர் மற்றும் பேராற்றல் உடையவர். இறைவன் உருவம் (Rupi), அருவம் (Arupi) மற்றும்

https://doi.org/10.63300/tm08sp022026

அருவுருவம் (Ruparupi) என மூவகை நிலைகளில் அருள்பாலிக்கிறான். அவனது ஐந்தொழில்கள் (படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல்) அனைத்தும் உயிர்களின் நலம் கருதியே செய்யப்படுகின்றன.

3.2 பசு (The Individual Soul)

பசு என்பது எண்ணற்ற உயிர்களைக் குறிக்கும். ஆன்மா அறிவுடையது என்றாலும், அது தானாக எதனையும் அறியும் ஆற்றல் அற்றது. அது எதனைச் சார்கிறதோ அதன் வண்ணமாக மாறும் தன்மை உடையது (சார்ந்ததன் வண்ணமாதல்). ஆணவ மலத்தால் மறைக்கப்பட்டிருக்கும் போது அது அறியாமையில் மூழ்கிக் கிடக்கிறது.

3.3 பாசம் (The Bonds of Impurity)

உயிர்களை இறைவனிடமிருந்து பிரித்து வைத்திருக்கும் தளைகளே பாசம் எனப்படும். இவை மும்மலங்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன :

- **ஆணவம்:** உயிரின் அறிவை அநாதியாகவே மறைத்து நிற்கும் மூலமலம்.
- **கன்மம்:** உயிர்கள் செய்யும் நல்வினை மற்றும் தீவினைகள். இது உயிருக்கு இன்ப துன்பங்களை வழங்குகிறது.
- **மாயை:** உலகப் பொருள்களுக்கு முதற்காரணம். இது உயிருக்குத் தனு, கரண, புவன, போகங்களை (உடல், கருவிகள், உலகம், அனுபவங்கள்) வழங்குகிறது.

தத்துவப் பொருள்	**தன்மை**	**செயல்பாடு**
பதி (Pati)	அறிவு (Sat/Chit)	அருள் செய்தல் & ஐந்தொழில்
பசு (Pasu)	அறிவு/அறியாமை (Sat-Asat)	அனுபவித்தல் & பக்குவம் பெறுதல்
பாசம் (Pasa)	அறிவற்றது (Jada/Asat)	ஆன்மாவை மறைத்தல் & பிணித்தல்

அட்டவணை 1: சைவ சித்தாந்த முப்பொருள் விளக்கம்

4. இறைவனின் அருள்நலச் சிறப்பு: இலக்கியச் சான்றுகள்

இறைவன் உயிர்களை ஆட்கொள்ளும் பொருட்டுத் தன்னைத் தாழ்த்திக் கொண்டு ஒரு சேவகனைப் போலச் செயல்படுகிறான் என்று மாணிக்கவாசகர் குறிப்பிடுகிறார். திருவருள் என்பது ஆன்மாவின் அறியாமை என்ற அழுக்கை அகற்றும் ஆனந்த வெள்ளமாகும்.

4.1 திருவாசகம் காட்டும் அருள் நெறி

மாணிக்கவாசகர் தனது திருவாசகத்தில், இறைவனின் அருளால் தனது 'நான்' எனும் அகந்தை அழிந்த நிலையைப் போற்றுகிறார். திருத்தெள்ளேணம் எனும் பகுதியில் அவர் பின்வருமாறு பாடுகிறார்:

"வான்கெட்டு மாருதம் மாய்ந்த அழல்நீர் மண்கெடினும் தான்கெட்ட லின்றிச் சலிப்பறியாத் தன்மையனுக்(கு) ஊன்கெட்டு உயிர்கெட்டு உணர்வுகெட்டுஎன் உள்ளமும்போய் நான் கெட்டவா பாடித் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ"

இப்பாடலில், உலகம் அழியும் பிரளய காலத்திலும் அழியாத இறைவனின் நிலையான தன்மையும், அவனது அருளில் மூழ்கிய ஆன்மா தனது ஊன், உயிர், உணர்வு ஆகிய அனைத்தையும் சிவமயமாக மாற்றிக்கொண்ட நிலையும் விளக்கப்படுகிறது. 'நான் கெட்டவா' என்பது இங்கு ஆணவ மலம் அழிந்ததை உணர்த்துகிறது.

இறைவன் எந்தவொரு பெயரும் வடிவமும் அற்றவன் என்றாலும், அடியார்களின் பொருட்டு அவன் பல்வேறு வடிவங்களை ஏற்கிறான் :

"ஒருநாமம் ஓருருவம் ஒன்றுமில்லாற்கு ஆயிரம் திருநாமம் பாடிநாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ"

இறைவன் உருவம் கொண்டு வருவது என்பது, இறையன்பர்கள் உள்ளம் உருகி வழிபடுவதற்கும், துன்பங்களை நீக்கி இன்பத்தைப் பெறுவதற்கும் அவன் செய்யும் பெரும் கருணையாகும்.

4.2 திருமந்திரத்தில் அருள் அமுதம்

திருமூலர் தனது திருமந்திரத்தில், அருளை ஓர் அமுதக் கடலாகச் சித்தரிக்கிறார். இறைவன் தனது அருளால் ஆன்மாவைப் பக்குவப்படுத்தும் விதத்தை அவர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“அருளால் அமுதப் பெருங்கடல் ஆட்டி அருளால் அடிபுனைந் தார்வமுந் தந்திட் டருளான ஆனந்தத் தாரமு தூட்டி அருளால் என்நந்தி யகம்புகுந் தோனே,”

இறைவன் உயிர்களை அவர்களின் ஆசைகளுக்கு ஏற்பப் பிறவி எடுக்கச் செய்து, அந்த ஆசைகளை அனுபவிக்கச் செய்து, இறுதியில் அவற்றிலிருந்து விடுபடச் செய்கிறான். அருட்சக்தியே ஆன்மாவின் பிறப்பு, வளர்ச்சி மற்றும் மறைவிற்கு ஆதாரமாக உள்ளது.

5. திருவருளின் செயல்பாடும் ஆன்ம பக்குவமும்

திருவருள் என்பது சும்மா வந்துவிடுவதில்லை; ஆன்மா தகுதியடையும் போதே அது வெளிப்படுகிறது. இந்தத் தகுதியைப் பெறுவதற்கு ஆன்மா மூன்று நிலைகளைக் கடக்க வேண்டும்.

5.1 மலபரிபாகம் (Ripening of Malas)

ஆன்மாவைத் தழுவியிருக்கும் ஆணவ மலம், தனது சக்தியை இழந்து நீங்குவதற்குத் தயாராகும் நிலையே மலபரிபாகம் எனப்படும். இது ஒரு பழம் கனிந்து தானாகக் கீழே விழுவதற்குத் தயாராவதைப் போன்றது.

5.2 இருவினையொப்பு (Equanimity of Deeds)

ஆன்மா தான் செய்யும் நல்வினையையும் (புண்ணியம்) தீவினையையும் (பாவம்) சமமாகக் கருதும் பக்குவம் பெறுவதே இருவினையொப்பு ஆகும். இன்பத்தில் மகிழ்வதும் துன்பத்தில் வருந்துவதும் அற்று, இரண்டையும் இறைவனின் அருட்செயலாகக் காணும் முதிர்ச்சி இதுவாகும்.

5.3 சத்திநிபாதம் (Descent of Grace)

ஆன்மா மேற்கண்ட இரு நிலைகளையும் அடையும் போது, இறைவனின் அருள் (சக்தி) அதன் மேல் வீழ்கிறது. இதுவே சத்திநிபாதம் எனப்படும். இது அருளின் தீவிரத்தைப் பொறுத்து நான்கு வகைப்படும்:

சத்திநிபாத வகை	**தன்மை**	**விளைவு**
மந்தம் (Manda)	மெதுவான அருள் வீழ்ச்சி	ஆன்மீகத் தேடல் தொடங்குதல்
மந்ததரம் (Mandatara)	ஓரளவு விரைவான அருள்	சடங்குகள் மற்றும் வழிபாடுகளில் ஈடுபடல்
தீவிரம (Teevra)	விரைவான அருள்	குருவைத் தேடுதல் & ஞானம் பெறுதல்
தீவிரதரம் (Teevratara)	மிக விரைவான அருள்	உடனடி ஞானம் & முக்தி

அட்டவணை 2: சத்திநிபாதத்தின் நான்கு நிலைகள்

6. திருவருட்பயன் காட்டும் வாழ்வியல் உண்மைகள்

உமாபதி சிவாசாரியார் 'திருவருட்பயன்' நூலில் அருளின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

"அருளிற் பெரியது அகிலத்தில் வேண்டும் பொருளிற் தலையிலது போல்,"

உலகில் வாழத் தேவையான பொருள்களில் தண்ணீரை விடச் சிறந்தது எதுவுமில்லை (தாகத்தின் போது) என்பது போல, ஆன்ம விடுதலைக்குத் திருவருளை விடச் சிறந்த செல்வம் வேறெதுவும் இல்லை. மேலும், இறைவன் சூரியனைப் போல எங்கும் நீக்கமற நிறைந்து, உயிர்கள் வினைகளைச் செய்யவும் அவற்றின் பயன்களை அனுபவிக்கவும் துணை நிற்கிறான்.

"பெருக்க நுகர்வினை பேரொளியாய் எங்கும் அருக்கனென நிற்கும் அருள்."

சூரியன் தாமரையை மலரச் செய்வது போல, இறைவனின் அருள் ஆன்மாவின் உள்ளிருக்கும் அறிவை மலரச் செய்கிறது.

7. முக்தி அடையும் வழிகள்: நால்வகை நெறிகள்

சைவ சித்தாந்தம் முக்தி அடைவதற்கு நான்கு அடிப்படை நெறிகளை வகுத்துள்ளது. இவை ஆன்மாவின் பக்குவத்திற்கேற்ப அமைகின்றன.

7.1 சரியை (Dasamarga)

இறைவனை ஆண்டவனாகவும், தன்னை ஒரு தொண்டனாகவும் (தாசன்) கருதிச் செய்யும் வழிபாடு இதுவாகும். திருக்கோயில்களைத் தூய்மை செய்தல், விளக்கிடுதல், நந்தவனம் அமைத்தல் போன்றவை இதில் அடங்கும். இதன் பயனாக 'சாலோகம்' (இறைவனின் உலகத்தில் இருக்கும் நிலை) கிட்டும்.

7.2 கிரியை (Satputramarga)

இறைவனைத் தந்தையாகவும், தன்னை மகனாகவும் கருதிச் செய்யும் வழிபாடு. பூசை செய்தல், அபிஷேகம், மந்திரம் ஓதுதல் போன்றவை இதில் அடங்கும். இதன் பயனாக 'சாமீபம்' (இறைவனுக்கு அருகில் இருக்கும் நிலை) கிட்டும்.

7.3 யோகம் (Sakamarga)

இறைவனைத் தோழனாகவும், தன்னைத் தோழனாகவும் கருதிச் செய்யும் அக வழிபாடு. மூச்சுப்பயிற்சி (பிராணாயாமம்) மற்றும் தியானத்தின் மூலம் இறைவனைத் தன்னுள் காண்பது. இதன் பயனாக 'சாரூபம்' (இறைவனின் வடிவத்தைப் பெறும் நிலை) கிட்டும்.

7.4 ஞானம் (Sanmarga)

இதுவே உண்மையான அறிவின் வழி. பதி-பசு-பாசம் பற்றிய மெய்யறிவைப் பெற்று, இறைவனோடு இரண்டறக் கலப்பதே ஞானம் ஆகும். இதன் பயனாக 'சாயுச்சியம்' எனும் பரமுக்தி (இறைவனோடு ஒன்றாதல்) கிட்டும்.

மார்க்கம்	**நெறி முறை**	**முக்தி நிலை**	**உவமை**
சரியை	தாச மார்க்கம்	சாலோகம்	அரும்பு
கிரியை	சற்புத்திர மார்க்கம்	சாமீபம்	மலர்
யோகம்	சக மார்க்கம்	சாரூபம்	காய்
ஞானம்	சன்மார்க்கம்	सायுச்சியம்	கனி

அட்டவணை 3: நால்வகை நெறிகளும் அவற்றின் பயன்களும்

8. பிறவியைப் போக்கும் பெருமருந்து

உயிர்கள் மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பதற்குக் காரணம் அவற்றின் மலங்கள் ஆகும். இப்பிறவித் துன்பத்தை நீக்கவல்ல ஒரே மருந்து இறைவனின் அருள் மட்டுமே. மந்திரங்களாலோ அல்லது தந்திரங்களாலோ தீர்க்க முடியாத பிறவிப் பிணியை இறைவன் தனது கருணையால் தீர்க்கிறான்.

“கோனைப் பிறப்பறுத் தாண்டுகொண்ட கூத்தனை நாத்தழும்பு ஏறவாழ்த்தி”

இறைவன் உயிர்களின் அறிவுக்கு அறிவாகி நின்று, அவற்றுடன் பிரிப்பின்றிச் செயல்பட்டுப் பிறவியைத் தொலைக்கிறான். நனவு நிலையிலேயே அடியாரைப் பிடித்து ஆட்கொள்ளும் அவனது திறம் வியப்பிற்குரியது.

9. சைவ சித்தாந்தத்தின் அறிவியல் மற்றும் மெய்ப்பொருளியல் பின்னணி

சைவ சித்தாந்தம் வெறும் மத நம்பிக்கையல்ல; இது மனித வாழ்வின் அனைத்துக் கூறுகளையும் உள்ளடக்கிய ஒரு அறிவியல் பூர்வமான தத்துவமாகும். இது பிரபஞ்சத்தின் செயல்பாட்டை 36 தத்துவங்களின் (Principles of Nature) அடிப்படையில் விளக்குகிறது.

9.1 36 தத்துவங்களின் கட்டமைப்பு

உலகப் பொருள்கள் அனைத்தும் 'மாயை' எனும் அறிவற்ற மூலப் பொருளிலிருந்து தோன்றுகின்றன. இறைவன் தனது அருட்சக்தியால் (Sakti) இந்த மாயையை இயக்கி, உயிருக்குத் தேவையான கருவிகளை உருவாக்குகிறான் :

1. **சுத்த தத்துவங்கள் (5):** இறைவனின் நேரடிச் செயல்பாட்டில் இருப்பவை (சிவம், சக்தி, சாதாக்கியம், ஈசுவரம், சுத்தவித்தை).

2. **வித்தியா தத்துவங்கள் (7):** உயிரின் அறிவைத் தூண்டுபவை (காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம், புருடன், மாயை).

3. **ஆன்ம தத்துவங்கள் (24):** மனித உடலும் புலன்களும் (ஐம்பூதங்கள், ஐம்புலன்கள், அந்தக்கரணங்கள் போன்றவை).

இந்தக் கட்டமைப்பு, மனிதன் எவ்வாறு உலகத்தோடு பிணைக்கப்பட்டுள்ளான் என்பதையும், அந்தப் பிணைப்பைத் திருவருள் எவ்வாறு அறுக்கிறது என்பதையும் தர்க்கரீதியாக விளக்குகிறது.

10. ஆய்வின் பகுப்பாய்வும் கண்டுபிடிப்புகளும் (Analysis and Findings)

இவ்வாய்வின் மூலம் கண்டறியப்பட்ட முக்கிய உண்மைகள் பின்வருமாறு:

1. **அருளின் சேவகத் தன்மை:** இறைவன் அநாதி காலத்திலிருந்தே உயிர்களை விடுவிக்க முயல்கிறான். அவன் தன்னை ஒரு சேவகனாகத் தாழ்த்திக் கொண்டு, உயிருக்குத் தேவையான உடல் மற்றும் உலக அனுபவங்களை வழங்குகிறான்.

2. **ஆணவ மலத்தின் அடர்த்தி:** ஆணவ மலம் என்பது புற இருளை விடக் கொடுமையானது. புற இருள் பொருள்களை மறைக்கும், ஆனால் தன்னை மறைக்காது. ஆணவமோ உயிருக்குத் தன்னையும் காட்டாது, இறைவனையும் காட்டாது. திருவருள் மட்டுமே இந்த இருளைப் போக்க வல்லது.

3. **குருவின் அவசியம்:** தீவிரமான சத்திநிபாதம் ஏற்படும் போது, இறைவன் மானிட வடிவில் 'குருவாக' வந்து உபதேசம் செய்கிறான். சூரியகாந்தக் கல் சூரிய ஒளியைப் பெற்றுப் பஞ்சை எரிப்பது போல, குருவின் உபதேசம் ஆன்மாவின் மலங்களைச் சிவஞானத்தால் எரிக்கிறது.

4. **அத்வைதத் தொடர்பு:** சைவ சித்தாந்தத்தில் அத்வைதம் என்பது "ஒன்றாதல்" அல்ல, "இரண்டற்ற நிலை" (Two-less) ஆகும். சூரிய ஒளியும் கண் ஒளியும் இணைந்து ஒரு பொருளைக் காண்பது போல, இறைவனும் ஆன்மாவும் பிரிக்க முடியாதபடி இணைந்து முக்தி நிலையில் பேரின்பத்தை நுகர்கின்றனர்.

11. முடிவுரை

திருவருளின் சிறப்பை மகளிர் விளையாடல்களின் (தெள்ளேணம், அம்மானை) ஊடாக மாணிக்கவாசகர் பாடியிருப்பது, இறைவனின் அருள் சாதாரண மக்களுக்கும் எளிய முறையில் எட்டக்கூடியது என்பதைக் காட்டுகிறது. உலகத்தின் அனைத்துச் செயல்பாடுகளுக்கும், உயிர்களின்

முக்திக்கும் ஆதாரமாக விளங்குவது திருவருள் ஒன்றே. இறைவன் உயிர்கள் மீது கொண்ட அன்பால், அவற்றின் வினைகளை அறுத்து, தன்பால் ஈர்த்துப் பேரின்பத்தை வழங்குகிறான்.

சைவ சித்தாந்தம் முன்வைக்கும் இந்த அருள் நெறி, மனிதனைத் தன்னலமற்ற சேவைக்கும் (சரியை, கிரியை), மன ஒருமைப்பாட்டிற்கும் (யோகம்) மற்றும் மேலான மெய்யறிவிற்கும் (ஞானம்) வழிநடத்துகிறது. முடிவாக, இறைவனின் திருவடியே அநாதிப் பிணியாகிய பிறவியைத் தீர்க்கும் மாமருந்தாகும். திருவருளைத் துணையாகக் கொண்டு செயல்படும் ஆன்மா, சிற்றின்பங்களை நீக்கிச் சிவப்பேரின்பத்தை எய்துகிறது என்பது திண்ணம்.

---

12. ஆதார நூற்பட்டியல் (References in MLA Style)

1. அருள்நந்தி சிவாசாரியார். *சிவஞான சித்தியார்*. சென்னை: சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், 1968. அச்சு..
2. குமரகுருபரன் பிள்ளை, டி.எம்., பதிப்பாசிரியர். *திருமூல நாயனார் அருளிய திருமந்திரம் - பத்தாம் திருமுறை*. வைகுண்டம்: ஸ்ரீ குமரகுருபரன் சங்கம், 1968. அச்சு..
3. சுப்பிரமணிய பிள்ளை, கா. *திருவாசகம்: திருத்தெள்ளேணம் மற்றும் இதர பதிகங்கள்*. சென்னை: திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், 1958. அச்சு..
4. மணி, சி.சு. *திருவருட்பயன் மூலமும் உரையும்*. சென்னை: வித்யாரத்னாகர அச்சகம், 2005. அச்சு..
5. Pechilis Prentiss, Karen. *The Embodiment of Bhakti*. Oxford: Oxford University Press, 1999. Print..
6. Tauber, David. *Saiva Siddhanta: Social History & Scripture*. Montreal: McGill University, 2013. Print..